

DIUMENGE DE RAMS I DE PASSIÓ (A)
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
9 D'ABRIL DE 2017
Is 50, 4-7; Fl 2, 6-11; Mt 26, 14-27, 66

El mal sembla que campí per les seves en el món. Cada dia ens arriben notícies noves sobre el sofriment de tants i tants germans nostres en humanitat: atemptats, sofriment de les víctimes del terrorisme, pasteres plenes de persones que fugen i de vegades convertides ens lloc de mort, camps de refugiats plens de necessitats i sovint en condicions mínimes, fronteres tancades en els països més benestants, bombardejos d'hospitals amb la mort de metges, infermeres i malalts, guerres i conflictes greus, persecució de cristians i de membres d'altres religions, polítiques mancades de solidaritat i de vegades injustes, bosses de pobresa en les nostres ciutats grans o petites, nens soldat, violència domèstica, infants que sofreixen l'indicible per les crisis dels pares, malalts incurables, víctimes de la depressió, i un etc. molt llarg.

Davant de tant sofriment ens ve de preguntar-nos com l'autor del llibre bíblic de les Lamentacions: quan les persones són esclafades i oprimides, *quan són violats els drets humans, quan es comet injustícia, ¿el Senyor no ho veu?* (Lm 3, 34-36). Quan les ones de la mar dipositen el cadàver d'un nen a la sorra de la platja, naufrag d'una pastera, *¿el Senyor no ho veu?*

Sí, el Senyor ho veu i, tal com diu encara el llibre de les Lamentacions, *el Senyor no abandona* (Lm 3, 31). La prova que el Senyor veu tot el drama del mal en el món i que no abandona, és el relat de la passió de Jesús, el Fill de Déu fet home, que acabem d'escoltar. Déu envià al món el seu Fill estimat (cf. Mt 3, 17) perquè sigui solidari de tot el sofriment humà al llarg de la història, perquè en sigui solidari no sols per mitjà de la compassió, sinó sobretot carregant-se a les espatlles tot el sofriment del món: *a la creu, ell portà en els seu cos les nostres culpes, les nostres malalties i els nostres dolors* (cf. 1Pe, 2, 24; Is 52, 4). Jesús personifica la humanitat sofredent. La seva passió dóna sentit als sofriments i als drames humans. Dona sentit perquè ens diu que, gràcies a la seva victòria sobre el mal i sobre la mort, ell n'ha capgirat l'abast. Des que ell va assumir la passió, els sofriments humans són un camí existencial d'alliberament, de salvació. Però això no treu la greu responsabilitat que recau sobre els ideòlegs i els executors de tant de mal, de tant de sofriment, de tantes injustícies. La solidaritat de Jesús amb el sofriment humà ha comportat el do de la seva vida d'una manera cruenta. A Getsemaní, tal com hem sentit, tem la mort que li ve a sobre. *Sento a l'ànima una tristesa de mort*, deia. I pregava: *Pare meu, si és possible, que aquest calze s'allunyi de mi*. Sap que porta tot sol el pes del mal del món i se li fa feixuc d'assumir el dolor que això li comporta. Però, no vol fer la seva voluntat. Per això afegia a la seva pregària: *Però que no es faci com jo vull, sinó com vós, Pare, voleu*. I, amb aquest esperit de fidelitat confiada al Pare, es lliura a la passió, perquè sap que correspon al disseny diví d'amor per la humanitat.

Busca el confort dels seus amics i no el troba.. Els havia demanat que es quedessin prop d'ell i que vetllessin juntament amb ell, però ells dormien. Foren incapaços de captar la densitat dramàtica del moment que vivia el seu Mestre, quan experimentava tota la feblesa humana. Els evangelistes no ho amaguen per tal d'oferir-nos una prova de com Jesucrist ha estat fet en tot igual que nosaltres llevat del pecat (cf. He 4, 15).

Partint d'aquest passatge de Getsemaní, Blaise Pascal, el filòsof i teòleg francès del s. XVI, escriu en un dels seus "Pensaments" més famosos: "Jesús estarà en agonia fins a la fi del món; no s'ha de dormir durant aquests temps" (Pensament, 553). Parteix del fet que l'agonia de Getsemaní juntament amb els altres sofriments de la passió i la mort són viscuts per Jesús en unió íntima amb el sofriment de la humanitat al llarg de la història. També després de la resurrecció, Jesús continua estant al costat de les persones que sofreixen i sofreix amb elles, sofreix en elles. Jesús agonitza on hi ha qui se sent aclaparat per la por, per la tristesa, per l'angoixa, on hi ha qui es troba en una situació sense sortida. Jesús agonitza en tothom qui pateix, es torturat, és vilipendiat, és marginat, és perseguit, és assassinat. Jesús agonitza en els malalts i els moribunds. El nostre món està ple d'horts de Getsemaní i de muntanyes del calvari; també la nostra Mediterrània o els carrers de les nostres ciutats i pobles fins i tot les nostres famílies o les nostres llars. El drama és gran. Però Jesús ha ressuscitat, i és una penyora real de la victòria sobre el mal i sobre la mort; una victòria serà total al final de la història, quan el crit triomfal *oh mort, on és la teva victòria?* (1C 15, 55) ressonarà per tot el món. Per això el sofriment de la humanitat assumit per Jesucrist contribueix a la salvació del món.

En aquesta agonia de Jesús al llarg de la història, no podem dormir i deixar-lo sol com feren els deixebles. Avui, en contemplar la seva agonia a Getsemaní, la seva passió i la seva mort ens sentim moguts a compassió per ell i li agraïm que hagi portat el pes del mal del món sobre les seves espatlles. Però no ens podem quedar només amb això davant la magnitud de la seva agonia en tants homes i dones, infants o grans, del nostre món. No sols no podem dormir, és a dir, restar passius, i encara menys insensibles. Hem d'actuar per procurar aturar el sofriment, per posar bàlsam en el dolor. Sempre que actuem contra les forces del mal, sempre que portem joia i esperança en situacions doloroses, sempre que fem gestos de pau i de convivència, sempre que treballem per la justícia, sempre que som portadors de compassió i eixuguem les llàgrimes dels qui ploren, sempre que treballem per la pau o prenem opcions en defensa dels drets humans i de la dignitat de la persona, sempre que oferim confort als qui estan sols, etc., etc.... sempre que fem coses com aquestes estem contribuint a l'obra salvadora del món i ens identifiquem amb Jesucrist, el Fill de l'home que *no ha vingut a fer-se servir sinó a servir i a donar la seva vida* per la salvació de tota la humanitat (cf. cant de comunió; Mt 20, 28). Aquest lliurament és renovat en cada celebració de l'eucaristia. És renovat ara a favor nostre i de tot el món.